

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 41 2020, nummers 831 – 855 vrijdag 6 november 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Handhaving	5
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Natuurbescherming.....	12
Waterwet.....	14

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	14
Sociale zekerheid overig	15
Bestuursrecht overig	16
Algemene Verordening Gegevensbescherming	16
Gezondheid	17
Wet beheer rijkswaterstaatswerken	18
Wet openbaarheid van bestuur	19
Vreemdelingenrecht	21
Opvang	21
Richtlijnen en verordeningen	21
Vreemdelingenbewaring	28

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 831

MK Rechtbank Gelderland, 30-10-2020, AWB 20/5281

voorzitter van de Veiligheidsregio Gelderland-Zuid, verweerder.

Awb 1:2

Noodverordening COVID-19 veiligheidsregio Gelderland-Zuid (hierna: de Noodverordening) 27 lid 1

BELANGHEBBENDE. CORONA. NOODVERORDENING. Afwijzing verzoek om handhavend op te treden tegen NS omdat eiser geen belanghebbende is. Het verzoek om handhaving gaat over het in acht nemen van de 1,5 meter afstand in de trein. I.c. wordt gelet op omstandigheden geoordeeld dat hiermee sprake is van een naar zijn aard eigen, persoonlijk en individueel belang, dat voldoende rechtstreeks wordt geraakt door een besluit om niet te handhaven. Indien een natuurlijk persoon opkomt voor een naar zijn aard eigen en persoonlijk belang, staat de omstandigheid dat ook grote aantallen anderen in een soortgelijk eigen en persoonlijk belang worden getroffen, er niet aan in de weg dat hij belanghebbende is. Daarbij weegt ook mee dat met het onderscheid tussen noodzakelijke en niet-noodzakelijke OV-reizigers een zekere afbakening plaatsvindt.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:5761](https://ecli.nl/RBGEL:2020:5761)

JnB2020, 832

ABRS, 04-11-2020, 201908040/1/A3

minister van Justitie en Veiligheid.

Awb 1:2

Wet wapens en munitie (hierna: Wwm) 3

BELANGHEBBENDE. Intrekking verleende erkenning op grond van de Wwm. De Nederlandse Airsoft Belangen Vereniging (hierna: NABV) kan niet als belanghebbende worden aangemerkt. De NABV wil aan het geding deelnemen ingeval er een oordeel wordt gegeven over de uitleg van artikel 3 van de Wwm. De wijze waarop de wet moet worden uitgelegd levert evenwel geen belang op.

[ECLI:NL:RVS:2020:2645](https://ecli.nl/RVS:2020:2645)

JnB2020, 833

Voorzieningenrechter ABRS, 23-10-2020 (publ. 28-10-2020), 202002509/2/R1

raad van de gemeente Heiloo, verweerder.

Awb 6:13

ONTVANKELIJKHEID. WABO. Vaststelling bestemmingsplan en exploitatieplan. I.c. heeft de raad zich op het standpunt gesteld dat het beroep van [verzoeker] niet-ontvankelijk is en het verzoek om voorlopige voorziening alleen al daarom dient te worden afgewezen. Bij het Hof van Justitie van de Europese Unie is onder nummer C-826/18 een zaak aanhangig waarin onder meer de reikwijdte van artikel 6:13 van de Awb aan de orde is. Gelet op de conclusie van Advocaat-

Generaal Bobek, [ECLI:NL:RVS:2020:2501](#) in deze zaak, laat de voorzieningenrechter de ontvankelijkheid van het beroep van [verzoeker] in het midden.

[ECLI:NL:RVS:2020:2501](#)

JnB2020, 834

ABRS, 04-11-2020, 201901442/2/R4

college van burgemeester en wethouders van Veenendaal.

Awb 3:2, 7:12

BEZWAARPROCEDURE. HEROVERWEGING. Bij het nemen van een besluit op bezwaar wordt in beginsel het recht toegepast, zoals dat op dat moment geldt. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 11 november 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3421](#). Indien het toepasselijk recht na een tussenuitspraak wijzigt en een nader besluit genomen wordt, moet daarbij acht worden geslagen op dat gewijzigde recht, ook als de tussenuitspraak niet een daartoe strekkende opdracht bevat.

[ECLI:NL:RVS:2020:2617](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2020, 835

MK ABRS, 04-11-2020, 201907045/1/A2

bestuur van de stichting Calamiteitenfonds Mijn(water)schade Limburg, appellant.

Awb 1:1 lid 1, 1:3 lid 1,

Schaderegeling Stichting Calamiteitenfonds Mijn(water)schade Limburg (hierna: de Schaderegeling)

BESLUIT. Afwijzing verzoek om een voorziening uit het Calamiteitenfonds Mijn(water)schade Limburg voor woning. De Schaderegeling heeft gelet op de context waarbinnen die regeling is opgesteld, een publiekrechtelijk karakter, zodat een beslissing op basis van de Schaderegeling moet worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Dit oordeel sluit aan bij een ontwikkeling in de rechtspraak die mede vorm heeft gekregen in de uitspraken van de ABRS van 14 mei 1986, [ECLI:NL:RVS:1986:AM9085](#) (Metroschade) en 1995, [ECLI:NL:RVS:1995:ZF1850](#) (Silicose).

Besluit waarbij het bestuur het verzoek van [wederpartij] om een voorziening uit het Calamiteitenfonds Mijn(water)schade Limburg (hierna: het Calamiteitenfonds) voor haar woning te Brunssum heeft afgewezen. [...]

4. De Afdeling zal eerst beoordelen of tegen een beslissing van het bestuur op grond van de Schaderegeling Stichting Calamiteitenfonds Mijn(water)schade Limburg (hierna: de Schaderegeling) van 10 december 2015 beroep bij de bestuursrechter openstaat. [...]

8. De Afdeling stelt vast dat het bestuur van de Stichting, een privaatrechtelijke rechtspersoon opgericht om op geld waardeerbare voorzieningen aan derden te

verstrekken, aangemerkt kan worden als een bestuursorgaan als bedoeld in artikel 1:1 eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb. In dit geval is aan de twee cumulatieve vereisten voldaan dat het verstrekken van geldelijke uitkeringen of voorzieningen in beslissende mate wordt bepaald door een of meer bestuursorganen als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb (het inhoudelijke vereiste) en dat de voorzieningen in overwegende mate gefinancierd worden door een of meer bestuursorganen als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb (het financiële vereiste). Zie r.o. 5.1. van de uitspraak van de Afdeling van 17 september 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3379](#).

9. De Schaderegeling is vastgesteld door het bestuur en bevat de criteria en de procedure voor de toekenning van een noodvoorziening. In artikel 11.2 van de akte van oprichting van de Stichting is bepaald dat het vaststellen, wijzigen of opheffen van deze schaderegeling onderworpen is aan de voorafgaande goedkeuring van het college van gedeputeerde staten van de provincie Limburg. Op 24 juli 2015 is een Bestuurlijk Akkoord gesloten tussen de provincie Limburg en de twaalf gemeenten in Zuid-Limburg waarin is vastgelegd dat de verdeelsleutel bij een concrete bijdrage uit het Calamiteitenfonds 50% Rijk, 25% provincie is en dat 25% door de gemeente waarin het specifieke schadegeval zich voordoet, moet worden bijgedragen.

10. De Afdeling stelt vast dat er geen wettelijke grondslag is aan te wijzen voor de Schaderegeling en dat de regels, zoals die in de Schaderegeling zijn opgenomen, moeten worden aangemerkt als beleid in de zin van artikel 1:3, vierde lid, van de Awb.

11. De Schaderegeling is een beleidsregel, waarmee het bestuur van de Stichting een nadere invulling en concretisering van zijn algemene bevoegdheid tot het verstrekken van op geld waardeerbare voorzieningen ten laste van de publieke middelen geeft. Op grond van artikel 4:84 van de Awb is het bestuur verplicht om overeenkomstig deze beleidsregel op aanvragen om schadevergoeding te beslissen.

12. De Schaderegeling heeft gelet op de onder 2 beschreven context waarbinnen die regeling is opgesteld, een publiekrechtelijk karakter, zodat een beslissing op basis van de Schaderegeling moet worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Dit oordeel sluit aan bij een ontwikkeling in de rechtspraak die mede vorm heeft gekregen in de uitspraken van de Afdeling van 14 mei 1986, [ECLI:NL:RVS:1986:AM9085](#) (Metroschade) en 1995, [ECLI:NL:RVS:1995:ZF1850](#) (Silicose).

13. Uit het voorgaande volgt dat de beslissing, waarbij het bestuur de aanvraag van [wederpartij] om een voorziening heeft afgewezen, dient te worden aangemerkt als een besluit, waartegen rechtsmiddelen konden worden ingesteld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2606](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 836

MK ABRS, 04-11-2020, 201907555/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Someren, verweerder.
bestemmingsplan "Buitengebied Someren"

HANDHAVING. BESTEMMINGSPLAN. OVERGANGSRECHT. Gebruik perceel wordt in dit geval beschermd door het overgangsrecht van het bestemmingsplan. Betrokkene was gedwongen vanwege een opgelegde last onder dwangsom haar activiteiten tijdelijk te staken dan wel heeft die activiteiten op verzoek van het college tijdelijk gestaakt. De intentie van betrokkene om het perceel te blijven gebruiken als crossterrein is altijd duidelijk geweest.

[...] het college [heeft] geweigerd handhavend op te treden tegen het gebruik dat de vereniging Motor- en Autoclub Lierop (hierna: MAC Lierop) maakt van een terrein [...] voor crossactiviteiten.

Bij besluit van 3 september 2019 heeft het college het door [appellant] en anderen hiertegen gemaakte bezwaar gegrond verklaard en is besloten over te gaan tot handhavend optreden tegen de activiteiten die niet worden beschermd door overgangsrecht.

[...] 2. [appellant] en anderen betogen dat de overgangsrechtelijke bescherming van het gebruik ten tijde van het besluit van 3 september 2019 is vervallen. [...]

[...] 2.3. Naar het oordeel van de Afdeling is het college er onder de hiervoor onder 2.2 genoemde omstandigheden terecht van uitgegaan dat artikel 38.2, derde lid, van de planvoorschriften niet met zich brengt dat het gebruik dat MAC Lierop maakt van het perceel niet meer zou worden beschermd door het overgangsrecht van het bestemmingsplan. MAC Lierop was immers gedwongen vanwege een opgelegde last onder dwangsom haar activiteiten tijdelijk te staken dan wel heeft die activiteiten op verzoek van het college tijdelijk gestaakt. De intentie van MAC Lierop om het perceel te blijven gebruiken als crossterrein is altijd duidelijk geweest. Bovendien heeft MAC Lierop in 2019 nationale wedstrijden georganiseerd. Vergelijk in dit kader ook de uitspraak van de Afdeling van 15 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1081](#). [...]

[appellant] en anderen hebben geen begin van bewijs geleverd voor de door hen aangevoerde stelling dat het gebruik van het perceel voor nationale wedstrijden afgelopen jaren zodanig is geïntensiveerd dat dit gebruik niet meer wordt beschermd door het in het bestemmingsplan opgenomen overgangsrecht. Dat de opbouwwerkzaamheden enige tijd voorafgaand aan de nationale wedstrijd aanvangen, komt, zoals MAC Lierop ter zitting van de Afdeling nader heeft toegelicht, doordat vrijwilligers deze werkzaamheden verrichten buiten hun normale werkzaamheden om. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2575](#)

JnB2020, 837

MK ABRS, 04-11-2020, 201905749/1/A3.

burgemeester van Goirle, appellant,
Opiumwet 13b

HANHDAVING. OPIUMWET 13b. BEGUNSTIGINGSTERMIJN. De burgemeester heeft in dit geval in redelijkheid conform het Damoclesbeleid Goirle 2011 een

begunstigingstermijn van drie dagen kunnen stellen. Dat de burgemeester op de hoogte was van de omstandigheid dat [wederpartij] ten tijde van de begunstigingstermijn in het buitenland verbleef en dat de begunstigingstermijn in het weekend viel maken niet dat het onmogelijk was voor hem om aan de last te voldoen. Iemand anders had namens hem de last kunnen uitvoeren.

[ECLI:NL:RVS:2020:2643](#)

JnB2020, 838

ABRS, 04-11-2020, 201905593/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Krimpenerwaard.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Bestemmingsplan

HANDHAVING. CONCURRENTIEBELANG. Afwijzing verzoek [appellant] om handhavend op te treden terzake Het Kwartier. [appellant] is eigenaar van [horecabedrijf]. Niet in geschil is dat [horecabedrijf] en Het Kwartier in elk geval onder meer wat betreft het organiseren van feesten en partijen voor een deel in hetzelfde marktsegment en in hetzelfde verzorgingsgebied werkzaam zijn, waaruit volgt dat [appellant] een concurrentiebelang heeft. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat het concurrentiebelang van [appellant] ook rechtstreeks is betrokken bij het besluit van het college het handhavingsverzoek af te wijzen. Indien het college namelijk handhavend zou optreden tegen Het Kwartier, betekent dit dat Het Kwartier minder ruimte kan bieden voor onder meer feesten en partijen. In dat geval is het niet onwaarschijnlijk dat [horecabedrijf] meer van deze feesten en partijen kan gaan organiseren omdat klanten dan naar [horecabedrijf] zullen uitwijken. [appellant] kan aldus in zijn hoedanigheid van concurrent feitelijke gevolgen ondervinden van het niet handhavend optreden.

[ECLI:NL:RVS:2020:2649](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 839

MK ABRs, 04-11-02020, 201906228/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Landerd, appellant.

Verordening Ruimte Noord-Brabant 2014 (VR 2014)

Verordening Ruimte Noord-Brabant 2017 (VR 2017)

WABO. AANVRAAG OMGEVINGSVERGUNNING. TOEPASSELIJK RECHT. Het college is gehouden het recht toe te passen zoals dat gold ten tijde van het indienen van de aanvraag, als er op dat moment een rechtstreekse aanspraak om verlening van de omgevingsvergunning bestond. Het college heeft geen

beleidsruimte om indien gewenst toch het recht zoals dat geldt ten tijde van het nemen van het besluit toe te passen. De rechtszekerheid verzet zich daartegen. STRIJD MET VR 2014. Het college heeft kunnen stellen dat het uitbreiden van een geitenhouderij nadelige gevolgen kan hebben voor de volksgezondheid en heeft daaraan het VGO-2 onderzoek ten grondslag kunnen leggen. Dat dit onderzoek dateert van na het indienen van de aanvraag, maakt dat niet anders omdat bij de beoordeling of de aanvraag in overeenstemming was met het ten tijde van het indienen daarvan geldende recht, nu die beoordelingsruimte laat, feiten en wetenschappelijke inzichten mogen worden betrokken die na het indienen van de aanvraag bekend zijn geworden.

[...] [Weigering] [...] omgevingsvergunning [...] voor het uitbreiden van een melkgeitenhouderij met een vierde stal [...].

[...] 1. [...] De aanvraag bestaat uit de onderdelen "bouwen" en "veranderen van een inrichting". [...]

[...] 3.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 20 juni 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:2010](#)) dient bij het nemen van een besluit op een aanvraag in beginsel het recht te worden toegepast, zoals dat op dat moment geldt. Bij wijze van uitzondering moet het college het ten tijde van het indienen van een aanvraag om vergunning nog wél, maar ten tijde van het besluit daarop, niet meer geldende recht toepassen, maar uitsluitend indien ten tijde van het indienen van de aanvraag sprake was van een rechtstreekse aanspraak op het verkrijgen van een omgevingsvergunning voor het bouwen. Dat is het geval als het desbetreffende bouwplan in overeenstemming was met het toen geldende bestemmingsplan en de regels die zijn gesteld krachtens artikel 4.1, derde lid, of artikel 4.3, derde lid, van de Wro en op dat moment geen voorbereidingsbesluit van kracht was, dan wel een ontwerp voor een nieuw bestemmingsplan ter inzage was gelegd, waarmee dat bouwplan niet in overeenstemming was.

3.2. Uit de hiervoor onder 3.1 opgenomen standaardoverweging volgt dat het college gehouden is het recht toe te passen zoals dat gold ten tijde van het indienen van de aanvraag, als er op dat moment een rechtstreekse aanspraak om verlening van de omgevingsvergunning bestond. Anders dan het college stelt, volgt uit het gebruik van het woord 'mag' in de overweging niet dat het college beleidsruimte heeft om indien gewenst toch het recht zoals dat geldt ten tijde van het nemen van het besluit toe te passen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de rechtszekerheid zich daartegen verzet en dat het aan het bevoegd gezag is een voorbereidingsbesluit te nemen als het onwenselijk wordt geacht dat tijdens de voorbereiding van een nieuw bestemmingsplan of provinciale verordening gebruik wordt gemaakt van de op dat moment nog geldende mogelijkheden die het dan geldende recht biedt. Dat betekent dat het college geen keuzevrijheid heeft of had om de VR 2017 toe te passen als de aanvraag ten tijde van het indienen daarvan voldoet aan het op dat moment geldende bestemmingsplan en de op dat moment geldende VR 2014. [...]

[...] 4.2. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, was de aanvraag niet in overeenstemming met het ten tijde van het indienen van de aanvraag geldende recht en bestond er geen rechtstreekse aanspraak op een omgevingsvergunning. Het college heeft

terecht aangevoerd dat de in artikel 34 van de VR 2014 opgenomen voorwaarden voor zorgvuldige veehouderij aan een dergelijke aanspraak in de weg stonden. [..]
Hoewel het verband tussen de aanwezigheid van geitenhouderijen en het verhoogde risico op longontstekingen het meest duidelijk blijkt uit het VGO-3 onderzoek, kan het college dit onderzoek naar het oordeel van de Afdeling niet aan zijn besluit ten grondslag leggen. Daarbij is van belang dat het besluit is genomen op 26 juni 2018, terwijl het VGO-3 onderzoek van later datum is. Omdat ook in het VGO-2 onderzoek een verband is aangetroffen tussen wonen in de buurt van een geitenhouderij en een verhoogd risico op longontstekingen heeft het college zich evenwel ook op basis van het VGO-2 onderzoek op het standpunt kunnen stellen dat het uitbreiden van een geitenhouderij nadelige gevolgen kan hebben voor de volksgezondheid en daarom niet voldoet aan de voorwaarden van een zorgvuldige veehouderij. Daarbij is van belang dat het college beoordelingsruimte heeft bij het invullen van het begrip volksgezondheid en heeft aangegeven dat het een voorzorgsprincipe hanteert waarbij het wil voorkomen dat de volksgezondheid verslechtert als gevolg van uitbreiding van geitenhouderijen. Het college heeft zich in redelijkheid op dit standpunt kunnen stellen en heeft daaraan de bevindingen van het VGO-2 onderzoek ten grondslag kunnen leggen. Dat het VGO-2 onderzoek dateert van na het indienen van de aanvraag en dat op een bij de aanvraag ingediend document is opgenomen dat de zorgvuldige veehouderijscore akkoord is, maakt dat niet anders omdat bij de beoordeling of de aanvraag in overeenstemming was met het ten tijde van het indienen daarvan geldende recht, nu die beoordelingsruimte laat, feiten en wetenschappelijke inzichten mogen worden betrokken die na het indienen van de aanvraag bekend zijn geworden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2619](#)

JnB2020, 840

MK ABRS, 28-10-2020, 201904934/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Vught.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder c, 2.10 lid 1

Wegenwet 1, 4

Bouwbesluit 2012 6.35, 6.37, 6.38

Bouwverordening 2.5.30

WABO. BOUWBESLUIT. Geen aanleiding om begrip "openbare weg" in het Bouwbesluit 2012 anders uit te leggen dan in de Wegenwet.

BOUWVERORDENING. Een redelijke uitleg van artikel 2.5.30 brengt met zich dat de parkeerplaatsen waarin het bouwplan voorziet, ook daadwerkelijk bereikbaar moeten zijn. Wegens strijd met dit artikel mocht het college in dit geval de omgevingsvergunning voor het bouwen van de horecagelegenheid weigeren. De Wabo biedt in de situatie zoals hier aan de orde geen ruimte voor het aanhouden van de beslissing in afwachting van het besluit op de aanvraag voor de uitrit.

[...] het college [heeft onder meer] geweigerd aan de curatoren een omgevingsvergunning te verlenen voor het bouwen van een horecagelegenheid [...]

[...] 4.2. [...] In het Bouwbesluit 2012 wordt het begrip "openbare weg" niet gedefinieerd. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank bij de beoordeling van de vraag of de Boulevard een openbare weg is in de zin van artikel 6.37 van het Bouwbesluit 2012, terecht aansluiting gezocht bij het begrip "openbare weg" als bedoeld in de artikelen 1 en 4 van de Wegenwet. De Afdeling ziet in wat het college aanvoert geen grond voor het oordeel dat het begrip "openbare weg" in het Bouwbesluit 2012 anders moet worden uitgelegd dan in de Wegenwet. [...] Aangezien de Boulevard een openbare weg is, artikel 6.37 van het Bouwbesluit 2012 geen eisen stelt aan een openbare weg en, naar ook niet in geschil is, de toegang tot het bouwwerk op ten hoogste 10 m van de Boulevard ligt, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college de gevraagde omgevingsvergunning niet wegens strijd met artikel 6.37 van het Bouwbesluit 2012 mocht weigeren. [...]

[...] 6.2. Niet in geschil is dat het bouwplan voorziet in voldoende eigen parkeerplaatsen op het perceel. De rechtbank heeft evenwel terecht overwogen dat die voorziene parkeerplaatsen, gelet op de geslotenverklaring voor gemotoriseerd verkeer die geldt voor de Boulevard en het ontbreken van een (omgevingsvergunning voor een) uitrit vanaf de Boslaan, niet bereikbaar zijn. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, is dit niet alleen een juridische belemmering, maar door de paal op de Boulevard kan er ook feitelijk geen auto bij het perceel komen. Artikel 2.5.30 van de Bouwverordening strekt ertoe te waarborgen dat voor een bouwplan voldoende eigen parkeerplaatsen aanwezig zijn om zo parkeeroverlast in de directe omgeving van het perceel waarop het bouwplan is voorzien, te voorkomen. Een redelijke uitleg van deze bepaling brengt dan ook met zich dat de parkeerplaatsen waarin het bouwplan voorziet, ook daadwerkelijk bereikbaar moeten zijn. Immers, indien die parkeerplaatsen niet bereikbaar zijn, dan zal de toename van de parkeerbehoefte als gevolg van de realisering van het bouwplan worden afgewenteld op het openbaar gebied in de omgeving van het perceel, hetgeen haaks staat op de bedoeling van artikel 2.5.30 van de Bouwverordening.

Aangezien de parkeerplaatsen ten tijde van het bestreden besluit 1 niet bereikbaar waren, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college zich in het bestreden besluit 1 terecht op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van strijd met artikel 2.5.30 van de Bouwverordening en dat het om die reden de omgevingsvergunning voor het bouwen van de horecagelegenheid mocht weigeren. [...]

[...] 7.1. De Afdeling overweegt dat het in het bestreden besluit 1 gaat om een omgevingsvergunning voor de activiteit 'bouwen'. Als het college een aanvraag voor een dergelijke activiteit ontvangt, moet deze het bouwplan toetsen aan artikel 2.10, eerste lid, van de Wabo. Bij die toetsing geldt een zogenoemd limitatief-imperatief stelsel. Dit betekent dat het college moet beoordelen of zich één of meer van de weigeringsgronden uit artikel 2.10, eerste lid, van de Wabo voordoen. Als dat niet het geval is, moet de gevraagde omgevingsvergunning worden verleend; als dat wel zo is, moet de gevraagde vergunning worden geweigerd. Het college heeft daarbij dus geen ruimte om een belangenafweging te maken.

Zoals hiervoor onder 6.2 is overwogen, was het bouwplan ten tijde van het bestreden besluit 1 in strijd met artikel 2.5.30 van de Bouwverordening, omdat de daarin voorziene parkeerplaatsen niet bereikbaar waren. Het limitatief-imperatief stelsel van artikel 2.10

van de Wabo brengt in dat geval met zich dat het college de gevraagde vergunning moet weigeren. Voor het oordeel dat het college de uitkomst van de ingediende aanvraag om een uitrit naar de Boslaan had moeten afwachten, biedt deze bepaling geen aanknopingspunten. De Wabo biedt in de situatie zoals hier aan de orde geen ruimte voor het aanhouden van de beslissing in afwachting van het besluit op de aanvraag voor de uitrit. De rechtbank heeft dat niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2531](#)

JnB2020, 841

MK ABRS, 21-03-2020, 202000367/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Someren.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

WABO-milieu. Weigering handhavend op te treden tegen crossactiviteiten die plaatsvinden op een motorcrossterrein zonder een daartoe vereiste milieuvergunning. De enkele omstandigheid dat het college i.c. binnen één dag na de wijziging van de aanvraag om omgevingsvergunning heeft beoordeeld of deze wijziging van de aanvraag concreet zicht op legalisatie oplevert, maakt niet dat het besluit reeds daarom voor vernietiging in aanmerking komt. Uit deze termijn alleen blijkt immers niet of het bevoegd gezag voldoende gegevens heeft voor een goede beoordeling van de gevolgen van de inrichting voor het milieu.

[ECLI:NL:RVS:2020:2576](#)

JnB2020, 842

Voorzieningenrechter ABRS, 23-10-2020 (publ. 28-10-2020), 202002509/2/R1

raad van de gemeente Heiloo, verweerder.

Awb 6:13

ONTVANKELIJKHEID. WABO. Vaststelling bestemmingsplan en exploitatieplan. I.c. heeft de raad zich op het standpunt gesteld dat het beroep van [verzoeker] niet-ontvankelijk is en het verzoek om voorlopige voorziening alleen al daarom dient te worden afgewezen. Bij het Hof van Justitie van de Europese Unie is onder nummer C-826/18 een zaak aanhangig waarin onder meer de reikwijdte van artikel 6:13 van de Awb aan de orde is. Gelet op de conclusie van Advocaat-Generaal Bobek, [ECLI:NL:RVS:2020:2501](#) in deze zaak, laat de voorzieningenrechter de ontvankelijkheid van het beroep van [verzoeker] in het midden.

[ECLI:NL:RVS:2020:2501](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 04-11-2020, 201908497/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:2625](#));
- MK ABRS, 04-11-2020, 201906228/1/R2 ([ECLI:NL:RVS:2020:2619](#));
- MK Rechtbank Noord-Holland, 15-10-2020 (publ. 03-11-2020), HAA 19/2984 ([ECLI:NL:RBNHO:2020:8919](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 843

MK ABRS, 04-11-2020, 201903256/1/R2

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1, 3.5, 38

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. ONTVANKELIJKHEID. OMVANG GESCHIL. 1% MORTALITIETSNORM. ONDERZOEK. DWINGENDE REDEN VAN GROOT OPENBAAR BELANG. ANDERE BEVREDIGENDE OPLOSSING. Ontheffing vogels en vleermuizen voor drie windturbines. De diersoorten waarvoor de ontheffing is aangevraagd, zijn bepalend voor de omvang van het geschil. Het gaat bij de protocollen opgesteld voor vleermuisonderzoek bij windturbines om 'guidelines', ofwel richtlijnen, waaraan geen bindende werking toekomt. De gronden klimaatverandering en de elektriciteitsvoorziening kunnen aan een ontheffing op grond van de Wnb voor windturbines ten grondslag worden gelegd. Het college heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat een andere dan de gekozen locatie geen bevredigende oplossing biedt.

[...] 1. Het besluit tot verlening van de ontheffing op grond van de Wnb is genomen ten behoeve van het oprichten en in werking hebben van drie windturbines op Windpark Galder.

5. [...] De vaste lijn van de Afdeling is [...] dat de diersoorten waarvoor de soortenbeschermingsontheffing is aangevraagd, bepalend zijn voor de omvang van het geschil. Het bevoegd gezag - in dit geval het college - moet op basis van de aanvraag besluiten. De diersoorten waarvoor geen soortenbeschermingsontheffing is gevraagd, staan niet ter beoordeling in de bezwaarfase, in beroep of in hoger beroep. Zie daarvoor onder andere de uitspraak van de Afdeling van 29 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1160](#) (overweging 10.1) en van 15 februari 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BV5108](#) (overweging 2.12).

[...] 8. Uit de stukken, waaronder het deskundigenbericht, blijkt dat het onderzoek naar de aanwezigheid van vleermuizen is uitgevoerd door middel van het bezoeken van een transect van het gebied, ofwel een bepaalde route waarlangs het onderzoek plaatsvindt, die op 25 juni 2018, op 7 en 24 augustus, en 21 september 2017 hebben plaatsgevonden. [...]

8.1. Voor zover de vereniging en stichtingen hebben aangevoerd dat Bureau Waardenburg in plaats daarvan had moeten uitgaan van de "Guidelines for consideration of bats in wind farm projects" dat is opgesteld door Eurobats, overweegt de Afdeling als volgt. Het gaat hier om een protocol met aanbevelingen, dat is gericht aan de Europese Lidstaten. Op nationaal niveau zijn protocollen opgesteld voor vleermuisonderzoek bij windturbines. Deze protocollen zijn samengevoegd in het rapport "Protocollen vleermuisonderzoek bij windturbines", waaronder het Vleermuisprotocol. Naar het college terecht naar voren heeft gebracht, is vleermuisinventarisatie blijkens het

Vleermuisprotocol maatwerk en zijn de protocollen slechts een hulpmiddel. Het gaat hier uitsluitend om 'guidelines', ofwel richtlijnen, waaraan geen bindende werking toekomt. Volgens het college heeft Bureau Waardenburg bij de onderzoeken gebruik gemaakt van een eigen methode, gericht op het in kaart brengen van aanvaringssslachtoffers. Het college heeft daarbij gesteld dat het Vleermuisprotocol voor het analyseren van aanvaringsrisico's te weinig houvast biedt om vanuit veldonderzoek naar een slachtofferinschatting te komen. In het protocol wordt namelijk de nadruk gelegd op onderzoek in het voorjaar en in de ochtend, wanneer onder vleermuizen in en rond windparken nauwelijks slachtoffers vallen.

Uit het verweerschrift blijkt dat de onderzoeken zijn gebaseerd op veldonderzoeken, in dit geval in 2017 en 2018, literatuur- en internetbronnen en aangevuld met een expert judgment van deskundigen. Die combinatie maakt volgens het college dat een representatief beeld is verkregen van de in het plangebied voorkomende vleermuizen, hun activiteiten en het gebiedsgebruik van deze vleermuizen in relatie tot de windturbinelocaties.

Dit is in het deskundigenbericht bevestigd. [...]

[...] 12. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen is de Afdeling van oordeel dat het college zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het verlenen van de soortenbeschermingsontheffing geen afbreuk doet aan het streven de populatie van de gewone dwergvleermuizen in hun natuurlijke verspreidingsgebied in een gunstige staat van instandhouding te laten voortbestaan.

13. [...] Aan de ontheffing voor het windpark heeft het college in het bijzonder de ontheffingsgronden volksgezondheid en openbare veiligheid ten grondslag gelegd. De klimaatverandering en de elektriciteitsvoorziening zijn hiervoor de belangrijkste redenen. Klimaatverandering heeft volgens het college effecten op de openbare veiligheid, volksgezondheid en flora en fauna. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 mei 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1227](#) onder 7), kunnen deze gronden aan een ontheffing op grond van de Wnb voor windturbines ten grondslag worden gelegd. De stelling van de vereniging en stichtingen dat de onderbouwing van de keuze voor de locatie Galder zodanig tekortschiet dat ten onrechte niet voor een alternatieve locatie is gekozen, kan bij de beoordeling van het betoog over de dwingende reden van groot openbaar belang niet aan de orde komen.

[...] 14. [...] In de uitspraak van 22 juli 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:1769](#) onder 12.1) heeft de Afdeling geoordeeld dat provinciale staten bij de vaststelling van het inpassingsplan "Windenergie A16" niet gehouden waren om alternatieve locaties voor de buiten de in de genoemde gemeenten gelegen zone van 1 kilometer van de A16 in beschouwing te nemen, omdat het primaire doel van het plan de ontwikkeling van duurzame energie binnen het grondgebied van vier gemeenten langs de A16 was. Omdat het primaire doel locatiespecifiek was, waren er daarvoor buiten die zone geen andere locaties aan te wijzen waar dat primaire doel ook kon worden gerealiseerd, aldus de Afdeling. Dit betekent dat alternatieve locaties elders in de provincie Noord-Brabant voor de locatie windpark Galder, evenals bij de beoordeling van het inpassingsplan, ook in het voorliggende geval niet aan de orde kunnen komen.

[...] In hetgeen appellanten in de contra-expertise 2020 hebben aangevoerd, waaronder de stelling dat bij de besluitvorming is uitgegaan van een veel te laag aantal te verwachten vleermuisslachtoffers in het voorkeursalternatief, ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat de onderbouwing van de keuze voor de locatie Galder zodanig tekortschiet, dat hiervoor niet had kunnen worden gekozen. [...]

Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat een andere locatie dan de locatie Galder geen bevredigende oplossing biedt. [...].

[ECLI:NL:RVS:2020:2621](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 04-11-2020, 201909045/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2020:2637](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 844

Voorzieningenrechter CRvB, 27-10-2020 (publ. 02-11-2020), 20/2680 PW, 20/2684 PW-VV

college van burgemeester en wethouders van Amstelveen.

PW 15

Beleidsregels bijzondere bijstand en Amstelveenpas gemeente Amstelveen

(Beleidsregels) 12 lid 3, 30

PARTICIPATIEWET. WOONKOSTENTOESLAG. Verweerder heeft verzoek om woonkostentoeslag terecht geweigerd.

4.9. Vaststaat dat verzoeker woonkostentoeslag heeft ontvangen van 1 april 2019 tot 25 mei 2020. Die periode is bijna twee maanden langer dan de maximale termijn van twaalf maanden waarin het beleid voorziet. Voor zover verzoeker daarna woonkostentoeslag heeft ontvangen, is dat gebeurd met toepassing van de hardheidsclausule. Het college heeft geen aanleiding gezien om de hardheidsclausule ook na 25 mei 2020 toe te passen. Daarbij heeft het college, zoals het ter zitting heeft verklaard, mede in aanmerking genomen dat verzoeker zich onvoldoende heeft ingespannen om goedkopere woonruimte te vinden en aanbiedingen van passende woningen, waaronder woningen in [locatie] ([locatie]) heeft geweigerd.

4.10. Niet in geschil is dat verzoeker bij besmetting met het Covid-19-virus een verhoogd risico heeft op een ernstig verloop van de ziekte. Verzoeker heeft zijn stelling dat om die reden niet van hem verlangd kon worden dat hij het aanbod van woningen in De Seine in mei 2020 zou accepteren, onvoldoende onderbouwd met objectieve en verifieerbare stukken. De WMO-indicatieadviseur van het college heeft de woningen in [locatie] als

geschikt voor verzoeker beoordeeld. Dat de woningen in [locatie] niet 'corona-proof' zijn, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt. Uit de verklaringen van de revalidatiearts van verzoeker van 22 maart 2018 en 11 mei 2020 en ook uit de verklaring van de huisarts van verzoeker van 11 mei 2020 blijkt dat niet. De stelling van verzoeker dat de gemeenschappelijke gangen nauw zijn en dat er maar één lift is per 60 bewoners, is niet voldoende om aan te nemen dat verzoeker geen woning in [locatie] kon accepteren. Ook de stelling dat recent enkele bewoners van [locatie] aan het Covid-19-virus zouden zijn overleden, is daarvoor niet voldoende. Dat is alleen al het geval omdat verzoeker die stelling niet met objectieve en verifieerbare gegevens heeft onderbouwd. Niet gezegd kan worden dat het college in redelijkheid niet tot het oordeel kon komen dat geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard. Van een verlenging van het moratorium, wat voor het college aanleiding was om de hardheidsclausule toe te passen over de periode 1 april 2020 tot 25 mei 2020, was geen sprake meer. Aangevallen uitspraak bevestigd. Verzoek om voorlopige voorziening afgewezen. [ECLI:NL:CRVB:2020:2599](https://ecli.nl/crvb/2020/2599)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 845

MK CRvB, 04-11-2020, 17/6186 TW

Raad van bestuur van het Uvw.

TW 2 lid 7

TOESLAGENWET. VERLAGING TOESLAG. KOSTENDELERSNORM. De uitspraken van de Raad van 1 november 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:3872](https://ecli.nl/crvb/2016/3872) en [ECLI:NL:CRVB:2016:3873](https://ecli.nl/crvb/2016/3873), hebben betrekking op de Participatiewet, maar wat in die uitspraken is overwogen is ook van toepassing op de TW. Dat betekent eveneens, zoals blijkt uit de voornoemde uitspraken, dat de vraag of de toepassing van de kostendelersnorm tot een buitensporig zware last leidt, individueel moet worden beoordeeld.

2.2. De rechtbank heeft overwogen dat geen sprake is van schending van artikel 1 van het Eerste Protocol bij het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EP). Zoals de Raad in de uitspraken van 1 november 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:3872](https://ecli.nl/crvb/2016/3872) en [ECLI:NL:CRVB:2016:3873](https://ecli.nl/crvb/2016/3873), heeft overwogen is bij toepassing van de kostendelersnorm weliswaar sprake van inmenging in het eigendomsrecht, maar van betekenis is dat deze inmenging bij wet is voorzien en daaraan een legitieme doelstelling in het algemeen belang ten grondslag ligt. De vraag of sprake is van een voor een gerechtvaardigde inmenging in het eigendomsrecht vereist proportioneel middel, dan wel of toepassing van de kostendelersnorm tot een buitensporig zware last leidt, moet, zoals blijkt uit de voornoemde uitspraken, individueel worden beoordeeld. [...]

4.1. Gelet op het verhandelde ter zitting ziet het geschil in hoger beroep uitsluitend op de vraag of sprake is van schending van artikel 1 van het EP.

4.2. Tussen partijen is niet in geding en ook de Raad is van oordeel dat de toeslag op grond van de TW als eigendom in de zin van artikel 1 van het EP moet worden aangemerkt. Met invoering van de kostendelersnorm in de TW heeft een inmenging bij wet plaatsgevonden in het recht van appellant op een ongestoord genot van zijn eigendom als bedoeld in de eerste zin van artikel 1 van het EP. De onder 2.2 genoemde uitspraken hebben betrekking op de Participatiewet, maar wat in die uitspraken is overwogen is ook van toepassing op de TW. Dat betekent eveneens, zoals blijkt uit de voornoemde uitspraken, dat de vraag of de toepassing van de kostendelersnorm tot een buitensporig zware last leidt, individueel moet worden beoordeeld.

4.3. Appellant heeft niet door middel van objectieve en verifieerbare gegevens aannemelijk gemaakt dat zijn financiële situatie, met inbegrip van de met zijn broer en zijn gezin te delen woonkosten, door toepassing van de kostendelersnorm leidt of heeft geleid tot een onhoudbare situatie of tot een buitensporig zware last. In dat kader is van belang dat de WAO-uitkering van appellant tot 1 januari 2017 werd aangevuld met een toeslag. Ter zitting is namens het Uvw duidelijk gemaakt dat appellant per de datum in geding door de gewijzigde toeslag circa € 60,- per maand netto minder aan uitkering ontvangt. De WAO-uitkering en toeslag bedroeg per datum in geding netto € 855,22. Appellant heeft aangevoerd dat hij maandelijks € 300,- aan huur en € 200,- voor boodschappen aan zijn broer betaalt. Appellant heeft niet onderbouwd wat hij maandelijks uitgeeft aan voedingssupplementen en homeopatische middelen en of dit noodzakelijk is. Uit de uitspraak van de Raad van 3 april 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:986, waarbij de weigering van bijzondere bijstand aan appellant ten tijde hier van belang onderwerp van geschil was, blijkt dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn dat de verstrekking van bijzondere bijstand aan appellant voor de aanschaf van de homeopatische middelen onvermijdelijk is om te voorkomen dat hij in een acute noodsituatie geraakt. Dat appellant geen conventionele medicatie wil gebruiken vanwege de bijwerkingen en dat hij enige baat heeft bij de homeopatische middelen is volgens de Raad in deze uitspraak niet toereikend om een zeer dringende reden aan te nemen die noopt tot het verstrekken van bijzondere bijstand.

4.4. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat wat appellant heeft aangevoerd onvoldoende is om te oordelen dat de verlaging van de toeslag als gevolg van de toepassing van de kostendelersnorm in zijn situatie leidt tot een buitensporig zware last. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2020:2682](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB2020, 846

ABRS, 04-11-2020, 202001809/1/A3

deken van de orde van advocaten in het arrondissement Oost-Brabant, appellant.
Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 16

AVG. Afwijzing verzoek om rectificatie. De deken heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat artikel 16 van de AVG geen recht geeft op aanvulling van zijn oordeel in het dekenstandpunt. Uit de tekst van artikel 16 van de AVG volgt, ook in de Nederlandse versie, dat het recht op rectificatie ook het recht op vervollediging van onvolledige persoonsgegevens omvat. Het is echter niet zo dat deze bepaling in algemene zin recht geeft op aanvulling van documenten. I.c. betreft het echter geen vervollediging van persoonsgegevens, maar een inhoudelijke aanvulling waar artikel 16 van de AVG niet voor is bedoeld.

[ECLI:NL:RVS:2020:2642](https://ecli.nl/RVS:2020:2642)

Gezondheid

JnB2020, 847

MK ABRS, 04-11-2020, 201909383/1/A3

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Geneesmiddelenwet 1 lid 1, 62 lid 1, lid 2

GEZONDHEID. GENEESMIDDELENWET. Uit artikel 62, tweede lid, aanhef en onder d, van de Geneesmiddelenwet volgt dat supermarkten UAD-geneesmiddelen, wat staat voor 'uitsluitend apothek en drogist', alleen mogen verkopen wanneer er drogisten en assistent-drogisten fysiek aanwezig zijn die klanten voorlichting kunnen geven.

[...] 1. Het CBD is de koepelorganisatie van de Nederlandse drogisterijen. [...] het CBD [heeft] bij de minister een handavingsverzoek ingediend met betrekking tot de verkooppunten van zogeheten UAD-geneesmiddelen in supermarkten, in het bijzonder in filialen van Albert Heijn, vanwege overtreding van artikel 62, tweede lid, van de Geneesmiddelenwet.

[...] 8.3. In artikel 62, tweede lid, aanhef en onder d, van de Geneesmiddelenwet is bepaald dat in het verkooppunt voldoende drogisten en assistent-drogisten aanwezig zijn die klanten voorlichting kunnen geven. De Afdeling overweegt dat de bewoordingen van deze bepaling duidelijk zijn. Uit de letterlijke bewoordingen van deze bepaling volgt dat in het verkooppunt drogisten en assistent-drogisten fysiek aanwezig dienen te zijn. Nu de wettelijke bepaling duidelijk is geformuleerd, bestaat geen aanleiding om voor de uitleg daarvan aansluiting te zoeken bij hetgeen daarover in de wetsgeschiedenis is vermeld. Overigens biedt die wetsgeschiedenis geen aanknopingspunten voor een andere uitleg. Het CBD voert terecht aan dat de uitleg van de rechtbank, dat onder 'beschikbaar zijn in de winkel' ook kan worden verstaan de aanwezigheid van een tablet met de mogelijkheid om een spraak- en beeldverbinding met een assistent-drogist of drogist op afstand tot stand te brengen, in strijd is met de letterlijke bewoordingen van de wettelijke bepaling. Indien het wenselijk wordt geacht dat de ontwikkeling van digitale communicatiemiddelen op het terrein van de gezondheidszorg zich voortzet, ook in het kader van het verschaffen van voorlichting over UAD-geneesmiddelen, dan is het aan de

wetgever om de Geneesmiddelenwet op dit punt aan te passen. Overigens is ter zitting van de Afdeling door de minister toegelicht dat als de Afdeling het standpunt van het CBD volgt, dit mogelijk aanleiding zal zijn om te bezien of en hoe de Geneesmiddelenwet moet worden aangepast. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2631](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Drogist op afstand in supermarkten is in strijd met de wet") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet beheer rijkswaterstaatswerken

JnB2020, 848

MK ABRS, 04-11-2020, 201907833/1/R1

minister van Infrastructuur en Waterstaat, appellant.

Dienstenrichtlijn 1, 4, 10

Wet beheer rijkswaterstaatswerken (Wbr) 3

Kennisgeving Voorzieningen op verzorgingsplaatsen langs rijkswegen (de Kennisgeving)

WET BEHEER RIJKSWATERSTAATSWERKEN. DIENSTENRICHTLIJN. Het voorbehouden van een vergunning voor een aanvullende voorziening aan de vergunninghouder van een basisvoorziening is in strijd met artikel 10, tweede lid, onder c, van de Dienstenrichtlijn.

1. [...] Met het besluit van 26 september 2017 heeft de minister voor de al in gebruik zijnde zes laadpalen op parkeerplaatsen die horen bij Wegrestaurant Burgerveen een vergunning verleend als bedoeld in artikel 2 van de Wbr als aanvullende voorziening bij haar wegrestaurant. De minister heeft aan dit besluit ten grondslag gelegd dat zich geen van de in artikel 3 van de Wbr opgenomen weigeringsgronden voordoet.

[...] 5. Het toetsingskader voor aanvragen om een vergunning voor het aanbieden van voorzieningen op een verzorgingsplaats langs rijkswegen, als bedoeld in artikel 3 van de Wbr, is het beleid zoals neergelegd in de Kennisgeving. De Kennisgeving is in 2004 vastgesteld en in 2011, 2013 en 2017 gewijzigd.

[...] 11.3 [...] De rechtbank heeft terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat het criterium dat de vergunning voor aanvullende voorzieningen bij een basisvoorziening (niet zijnde een e-laadpunt) is voorbehouden aan vergunninghouders van een basisvoorziening noodzakelijk is om te kunnen voldoen aan de uit een oogpunt van veiligheid vereiste clustering van voorzieningen. Niet gebleken is dat die clustering niet kan worden bereikt op een wijze die minder beperkend is voor de uitoefening van de vrijheid van vestiging van dienstverrichters die geen houder zijn van een vergunning voor een basisvoorziening. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat dit voorbehoud in de Kennisgeving in strijd is met artikel 10, tweede lid, onder c, van de Dienstenrichtlijn. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2607](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 849

MK ABRS, 04-11-2020, 201906948/1/A3

minister van Financiën.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 onder a, onder c, onder g, 11

WOB. INTERN BERAAD. PERSOONLIJKE BELEIDSOPVATTINGEN. ONEVENREDIGE BENADELING. Verzoek om informatie aan de minister van Financiën over het plan voor de afschaffing van de dividendbelasting uit 2018.

[...] 1. [...] [appellanten] [hebben] met een beroep op de Wob verzocht om openbaarmaking van interne stukken over de opbrengst van de dividendbelasting, inclusief afschaffing van de dividendbelasting, en interne stukken over de invoering van een bronbelasting op uitgaande dividenden naar "low taxjurisdictions" en/of naar "non-coöperatieve jurisdictions". Na overleg is afgesproken dat het verzoek wordt beschouwd te zijn gedaan in het licht van het voornemen tot het afschaffen van de dividendbelasting.

[...] 10.2. [...] Ook financiële, juridische en communicatieve stukken kunnen zijn bestemd voor intern beraad, als zij zijn opgesteld met het oog op een door de overheid te nemen besluit. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 31 januari

2018 [ECLI:NL:RVS:2018:314](#). [...]

10.3. [...] De in 10 genoemde documenten zijn opgesteld met het oog op een door de overheid te nemen besluit en dus bestemd voor intern beraad. Anders dan [appellanten] ter zitting hebben aangevoerd, geldt dit ook voor de verslagen van gesprekken met externe derden. De inbreng van deze derden bij de gesprekken werd weliswaar mede ingegeven door een eigen belang bij de uitkomst van besluitvorming, maar de verslagen van die gesprekken vormen de weerslag van de gesprekken in de ogen van de opstellers en zijn niet met deze derden gedeeld, laat staan door deze derden geaccordeerd. Ze zijn opgesteld om anderen binnen de overheid op de hoogte te stellen van wat besproken is, met het oog op een door de overheid te nemen besluit en dus bestemd voor intern beraad.

[...] 10.7. De in 10 genoemde documenten bevatten deels of geheel weergaven van de gevolgen van het behouden en het afschaffen van de dividendbelasting, waaronder financiële en juridische gevolgen, concept-antwoorden voor de minister of staatssecretaris, argumentatielijnen en voorstellen. Deze informatie is naar inzicht van de opstellers weergegeven en gekleurd door de persoonlijke opvattingen van de opsteller van het document. In deze informatie zijn ook feitelijke gegevens opgenomen, maar de feitelijke gegevens zijn zodanig met de persoonlijke beleidsopvattingen verweven, dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het niet mogelijk is deze te scheiden. Zo bevatten de documenten 4, 18 en 22 cijfers, maar deze zijn verweven met financiële analyses. Openbaarmaking van de zelfstandige onderdelen van die documenten met daarin de cijfers kan inzichtelijk maken welke beleidsalternatieven en oplossingsrichtingen zijn besproken. Vergelijk ook de hiervoor genoemde uitspraak van 31 januari 2018. Het advies van de landsadvocaat bevat ook feitelijke gegevens,

zoals uiteenzettingen van juridische kaders, maar deze zijn verweven met de bespreking van de juridische merites van mogelijke keuzes. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 18 april 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1258](#).

[...] 11.4. De (delen van) documenten als genoemd in 11.1 bevatten door bedrijven verstrekte informatie in gesprekken of in vertrouwelijk overgelegde documenten. Dit betreft informatie over knelpunten die zij ervaren en de mogelijke gevolgen en effecten van oplossingen die worden overwogen. Daargelaten of de betrokken rechtspersonen in dit geval onevenredig worden benadeeld door openbaarmaking van de informatie, is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat de minister zich op het standpunt mocht stellen dat het openbaar bestuur door openbaarmaking van deze informatie onevenredig zou worden benadeeld. De minister heeft deugdelijk gemotiveerd dat het voor een zorgvuldige beleidsvoorbereiding noodzakelijk is dat hij zich door externe partijen op de hoogte laat stellen over de impact van het voorgestelde beleid. Indien vertrouwelijkheid van dergelijk overleg niet kan worden gewaarborgd, zullen derden zich terughoudender opstellen, wat het belang van een zorgvuldige beleidsvoorbereiding kan schaden. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 8 juli 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1595](#). De Wob vooronderstelt het belang van openbaarmaking voor een goede en democratische besluitvorming als een op zichzelf staand belang en het gewicht van dit belang is niet afhankelijk van het onderwerp waarop de documenten betrekking hebben (zie de uitspraak van 25 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2883](#)). [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2610](#)

JnB2020, 850

MK ABRS, 04-11-2020, 201805563/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Richtlijn 2003/4/EG 2, 3, 4

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3, 10

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. EMISSIES IN HET MILIEU. BEDRIJFS- EN FABRICAGEGEGEVENS. Foto die een lijst bevat met daarop de toelatingsnummers van gewasbeschermingsmiddelen, de merknamen en hoeveelheden ervan bevat daarmee informatie over emissies in het milieu. Met deze enkele foto is geen sprake van bedrijfs- en fabricagegegevens als bedoeld in artikel 10, eerste lid, onder c van de Wob.

[...] Bij besluit [...] heeft de minister een verzoek van [appellante] om openbaarmaking van een foto van een voorraad gewasbeschermingsmiddelen 2015 afgewezen.

[...] 5.1. [...] De Afdeling heeft kennis genomen van de onder geheimhouding overgelegde foto. De foto bevat een lijst met daarop de toelatingsnummers van gewasbeschermingsmiddelen, de merknamen en hoeveelheden ervan. Daarmee bevat de foto informatie over emissies in het milieu. Dat er op de lijst ook middelen staan die [belanghebbende] niet of nauwelijks gebruikt, doet daaraan niet af. Het gaat om gewasbeschermingsmiddelen die zijn bedoeld om in het milieu vrij te komen. Daarmee zeggen de gegevens iets over de voorzienbare emissies van de producten in het milieu. Het is niet aannemelijk dat een dermate grote hoeveelheid van de op de lijst vermelde

middelen niet in het milieu vrijkomt dat er om die reden geen sprake zou zijn van emissiegegevens. [...]

[...] 6.1 [...] Op de foto staan hoeveelheden gewasbeschermingsmiddelen die op een bepaald moment aanwezig waren bij [belanghebbende]. De foto geeft geen informatie over de combinaties waarin deze middelen worden aangewend, de te gebruiken hoeveelheden en de momenten waarop de respectieve gewasbeschermingsmiddelen in het proces worden aangewend. Dat andere bedrijven in de branche waarin [belanghebbende] werkzaam is, met hun kennis en ervaring, daaruit conclusies zullen trekken, leidt niet tot het oordeel dat met deze enkele foto sprake is van bedrijfs- en fabricagegegevens als hiervoor bedoeld. De conclusie is dat de minister de foto niet gedeeltelijk kan weigeren krachtens artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wob. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2638](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Opvang

JnB2020, 851

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 13-10-2020 (publ. 30-10-2020), NL20.7370 en NL20.17749

het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rva 2005 10 lid 1 h i, 11 lid 1

OPVANG. Volgens de omschrijving van de HTL-maatregel in hoofdstuk 5 van het Maatregelenbeleid 2020, zoals is gevoegd bij het bestreden besluit 1, wordt de HTL-maatregel voor een bepaalde duur opgelegd. Dat is minimaal vier weken en maximaal twaalf weken (plus één intake-week). Naar het oordeel van de rechtbank volgt hier al uit dat het van belang is om te bepalen wanneer de plaatsing in de HTL is ingegaan. Voor eiser moet immers – ook vanuit het oogpunt van rechtszekerheid – op voorhand duidelijk zijn wanneer de maatregel uiterlijk eindigt. De ingangsdatum moet daarom blijken uit het besluit, en dat is hier niet het geval. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:10926](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 852

MK ABRS, 04-11-2020, 201907074/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

VEU 2, 3, 6

VWEU 67, 78

Overeenkomst inzake de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in een lidstaat of in Zwitserland wordt ingediend (de Overeenkomst)

Besluit 2008/147/EG 1

EU Handvest 1, 4, 19, 47, 52

Dublinverordening 3, 17

DUBLINVERORDENING. Nederland en Zwitserland zijn op grond van de Overeenkomst bij de toepassing van de Dublinverordening verplicht het Unierechtelijke beginsel van onderling of wederzijds vertrouwen en artikel 4, gelezen in samenhang met artikel 19, tweede lid, van het EU Handvest toe te passen.

Het verschil in bescherming tegen refoulement tussen Nederland en Zwitserland bij asielzoekers die uit Eritrea komen en dat land ook illegaal hebben verlaten, heeft de staatssecretaris terecht niet opgevat als een ernstige, op feiten berustende, grond om aan te nemen dat de overdracht aan Zwitserland tot indirect refoulement zal leiden. De staatssecretaris heeft daarvoor terecht verwezen naar de uitspraak van 17 augustus 2017 van het Zwitserse Bundesverwaltungsgericht.

Deze uitspraak gaat over de vraag of een verschil tussen Nederland en Zwitserland in de wijze waarop bescherming tegen refoulement wordt geboden maakt dat Nederland bij Zwitserland niet mag uitgaan van het beginsel van onderling of wederzijds vertrouwen. [...]

De deelname van Zwitserland aan de Dublinverordening [...]

5.2. Het toepassen van de Dublinverordening tussen een lidstaat van de Europese Unie en Zwitserland betekent dat de lidstaat het recht van de Unie ten uitvoer brengt en daarmee verplicht is om het EU Handvest toe te passen. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is op grond van de Overeenkomst, gelezen in samenhang met in het bijzonder overweging 39 van de considerans van de Dublinverordening, gehouden om deze verordening met inachtneming van het EU Handvest toe te passen (zie naar analogie het arrest van het Hof van 19 januari 2012 [red: 19 juli 2012], Dülger, [ECLI:EU:C:2012:504](#), punt 53).

Het beginsel van onderling of wederzijds vertrouwen [...]

5.4. Het beginsel van onderling of wederzijds vertrouwen is ook van toepassing tussen een lidstaat van de Europese Unie en Zwitserland bij de op grond van de Overeenkomst toe te passen Dublinverordening. De in artikel 2 van het VEU gestelde waarden van vrijheid, democratie, rechtsstaat en eerbiediging van de mensenrechten zijn namelijk identiek aan de in de elfde overweging van de considerans van de Overeenkomst gestelde waarden. Volgens deze elfde overweging berust de samenwerking tussen Zwitserland en de lidstaten van de Europese Unie op de beginselen van vrijheid, democratie, rechtsstaat en eerbiediging van de mensenrechten, zoals die met name gewaarborgd worden door het EVRM.

Het beginsel van non-refoulement [...]

5.6. Door de deelname van Zwitserland aan de Dublinverordening op grond van de Overeenkomst is ook een van de doelstellingen van het GEAS, het naleven van het beginsel van non-refoulement, van toepassing tussen een lidstaat van de Europese Unie en Zwitserland.

Zoals hiervoor is overwogen, wordt in de overwegingen 32 en 39 van de considerans uiteengezet hoe deze doelstelling kan worden bereikt. Uit deze twee overwegingen volgt dat een lidstaat van de Europese Unie en Zwitserland bij de behandeling van personen die onder deze verordening vallen, gebonden zijn aan onder meer het EVRM en de rechtspraak van het EHRM en dat deze verordening is opgesteld met inachtneming van de in het EU Handvest erkende grondrechten.

Volgens de Toelichting bij het EU Handvest correspondeert het recht van artikel 4 van dat Handvest met het recht dat in artikel 3 van het EVRM is gewaarborgd en heeft het overeenkomstig artikel 52, derde lid, van dat Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte. Volgens de Toelichting op deze laatste bepaling worden die inhoud en reikwijdte niet alleen bepaald door de tekst van het EVRM, maar ook door de rechtspraak van het EHRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM (zie onder meer het arrest van 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. tegen Zweden, [ECLI:CE:ECHR:1991:0320JUD001557689](#), punten 69 en 70) volgt dat artikel 3 van het EVRM, zij het impliciet, een verbod op refoulement inhoudt. Volgens de Toelichting bij het EU Handvest is deze rechtspraak in het EU Handvest overgenomen in artikel 19, tweede lid, van dat Handvest.

Samenvatting

6. Nederland en Zwitserland zijn op grond van de Overeenkomst bij de toepassing van de Dublinverordening verplicht het Unierechtelijke beginsel van onderling of wederzijds vertrouwen en artikel 4, gelezen in samenhang met artikel 19, tweede lid, van het EU Handvest toe te passen.

De toepassing van het recht van de Unie in deze zaak

7. Omdat in deze zaak het recht van de Unie ten uitvoer wordt gebracht, zal in deze uitspraak worden getoetst of de rechtbank terecht heeft overwogen dat een verschil in de wijze waarop in Nederland en Zwitserland bescherming tegen refoulement wordt geboden niet in strijd is met artikel 4, gelezen in samenhang met artikel 19, tweede lid, van het EU Handvest. [...]

10.1. Het Hof heeft in het arrest Jawo [[ECLI:EU:C:2019:218](#)], punten 87 tot en met 91, overwogen dat het GEAS en het beginsel van wederzijds vertrouwen berusten op de waarborg dat de toepassing van dat stelsel op geen enkel moment en op geen enkele wijze een ernstig risico meebrengt van schendingen van artikel 4 van het EU Handvest. De rechter bij wie een beroep is ingesteld tegen een overdrachtsbesluit is dan ook gehouden te oordelen of sprake is van tekortkomingen, die of structureel of fundamenteel zijn, of bepaalde groepen van personen raken, en die ernstige, op feiten berustende, gronden vormen om aan te nemen dat deze verzoeker het in die bepaling bedoelde reële risico zal lopen. Die tekortkomingen moeten volgens het Hof een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak.

10.2. Deze overwegingen bieden een kader waarin ook indirect refoulement als gevolg van een verschil in de wijze waarop bescherming tegen refoulement wordt geboden kan worden beoordeeld.

Het verschil in de wijze waarop Nederland (als verzoekende lidstaat) en Zwitserland (als de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke met een lidstaat gelijk te stellen staat) bescherming bieden tegen refoulement is dan de tekortkoming. Vervolgens moet Nederland aan de hand van de door het Hof bedoelde drempel beoordelen of dat verschil een ernstige, op feiten berustende, grond vormt om aan te nemen dat de overdracht aan Zwitserland tot indirect refoulement zal leiden. Als dat het geval is, kan Nederland de betrokken vreemdeling niet aan Zwitserland overdragen. [...]

11. De staatssecretaris heeft terecht als uitgangspunt genomen dat bij Zwitserland van het beginsel van onderling of wederzijds vertrouwen mag worden uitgegaan. De vreemdeling heeft met het door hem overgelegde besluit van 6 november 2018, waaruit volgt dat Zwitserland zijn asielverzoek heeft afgewezen en dat hij gedwongen naar zijn land van herkomst kan worden verwijderd, aannemelijk gemaakt dat een verschil in bescherming tegen refoulement bestaat tussen Nederland en Zwitserland bij asielzoekers die uit Eritrea komen en dat land ook illegaal hebben verlaten. Dat verschil heeft de staatssecretaris terecht niet opgevat als een ernstige, op feiten berustende, grond om aan te nemen dat de overdracht aan Zwitserland tot indirect refoulement zal leiden. Daarvoor heeft de staatssecretaris terecht verwezen naar de uitspraak van 17 augustus 2017 van het Zwitserse Bundesverwaltungsgericht. Op grond van deze uitspraak kunnen afgewezen Eritrese asielzoekers namelijk niet gedwongen worden verwijderd uit Zwitserland. De vreemdeling heeft niet gesteld dat in zijn geval anders zou worden geoordeeld of voor zover al op het door hem in Zwitserland ingestelde beroep is beslist, aannemelijk gemaakt dat in zijn geval anders is geoordeeld.

De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat bij Zwitserland van het beginsel van onderling of wederzijds vertrouwen mag worden uitgegaan en de beroepsgrond dat de terugname in strijd is met het verbod van indirect refoulement verworpen.

[ECLI:NL:RVS:2020:2592](#)

JnB2020, 853

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 04-11-2020, NL20.14431

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Verweerder heeft zich met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt mogen stellen dat verweerder ervan mag uitgaan dat Polen de internationale verplichtingen nakomt.

3.2 Eiser voert onder meer aan dat overdracht aan Polen in strijd is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Er is volgens eiser sprake van structurele systeemfouten in de opvangvoorzieningen en asielprocedure in Polen. De autoriteiten zijn onverschillig, zoals bedoeld in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019,

Jawo tegen Duitsland, [ECLI:EU:C:2019:218](#), wat bij eiser zal leiden tot materiële deprivatie. De Europese commissie (EC) heeft zorgen geuit over de aantasting van de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht in Polen. Op 20 december 2017 is een procedure op gang gebracht op grond van artikel 7, eerste lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU; artikel 7-procedure). Voorts is de EC op 29 april 2020 een inbreukprocedure gestart tegen Polen. Het gevaar bestaat volgens eiser dat het grondrecht van eiser als asielzoeker op een eerlijk proces in zijn kern zal worden aangetast.

Eiser wijst ter onderbouwing op:

- het country report: Poland, update, van de Asylum Information Database (AIDA) van 16 april 2020, pagina 24;
- het Human Rights Watch jaarrapport, van 14 januari 2020;
- het rapport van het US Department of State, van 11 maart 2020;
- een artikel in de NRC van 8 april 2020;
- interim measures van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 8 april 2020;
- de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, van 21 januari 2020, [ECLI:NL:RBNHO:2020:1158](#) [red: niet gepubliceerd op [rechtspraak.nl](#)];
- het arrest L.M. tegen Ierland van 25 juli 2018, [ECLI:EU:C:2018:586](#) (L.M.-arrest).

3.3 Verweerder stelt zich hierover op het standpunt dat hij uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

3.4 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het bestreden besluit en ter zitting een op de door eiser ingeroepen stukken toegespitst standpunt ingenomen over de hiervoor genoemde aspecten.

3.5 De rechtbank is van oordeel dat de stukken waarop eiser zich beroept en het ter zitting gestelde op zich onvoldoende grond bieden voor de conclusie dat de toepassing van de asielprocedure en de detentie- en leefomstandigheden in Polen in de praktijk van dien aard zijn dat op basis daarvan zou moeten worden geconcludeerd dat Polen de internationale verplichtingen niet nakomt. Wel blijkt eruit dat de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht in Polen minstens ernstig onder druk staat. Deze vaststelling brengt echter niet met zich dat alleen hierom al geoordeeld zou moeten worden dat sprake is van een dusdanig ernstige tekortkoming van de asielprocedure dat gevreesd moet worden dat eiser een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling of dat overdracht aan Polen anderszins uitgesloten moet worden geacht. Gelet op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 30 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2019:282](#), naar aanleiding van het eerdergenoemde L.M.-arrest, kan in het vreemdelingenrecht alleen in het geval van bijkomende, uitzonderlijke omstandigheden niet langer worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat daarvan sprake is.

De uitspraak in een strafrechtelijke overleveringszaak van de Internationale Rechtshulpkamer van de rechtbank Amsterdam, van 31 juli 2020, [ECLI:NL:RBAMS:2020:3776](#), brengt de rechtbank in de onderhavige

vreemdelingrechtelijke zaak die is gebaseerd op de Dublinverordening dan ook niet tot een ander oordeel.

De uitspraak van het EHRM in de zaak M.K. e.a. tegen Polen van 23 juli 2020, [ECLI:CE:ECHR:2020:0723JUD004050317](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2020/0723jud004050317), maakt het voorgaande niet anders, omdat ze niet ziet op toepassing van de Dublinverordening.

Het beroep op de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, van 21 januari 2020, slaagt evenmin, aangezien de voorziening in die zaak is getroffen zonder dat een inhoudelijk oordeel werd gegeven.

Dat eiser erop wijst dat op pagina 24 van het AIDA rapport van maart 2020 staat dat sprake is van een gebrek aan rechtsbijstandverleners leidt ook niet tot het oordeel dat Polen de verdragsverplichtingen schendt. Uit het rapport blijkt niet hoe tot die conclusie wordt gekomen, aangezien slechts wordt genoemd dat 304 asielzoekers in 2019 gratis rechtsbijstand hebben ontvangen en er sprake was van 1571 ingediende beroepen.

De omstandigheid dat rechtsbijstand niet gratis is, maakt niet dat in strijd met artikel 3 van het EVRM wordt gehandeld. Niet iedere vreemdeling heeft een onvoorwaardelijk recht op kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in ieder stadium van de asielprocedure.

De rechtbank neemt verder in aanmerking dat de Poolse autoriteiten het claimverzoek hebben geaccepteerd, waarmee ze garanderen dat het asielverzoek van eiser conform de internationale verplichtingen zal worden beoordeeld. In het geval in strijd wordt gehandeld met de verdragsverplichtingen dan wel Europese richtlijnen, geldt dat eiser zich daarover kan beklagen bij de (hogere) Poolse autoriteiten en, zo nodig, bij het EHRM. Niet gebleken is dat die mogelijkheid voor eiser niet bestaat of bij voorbaat kansloos is.

Dat de president van het EHRM op 8 april 2020 interim measures heeft getroffen brengt de rechtbank niet tot een ander oordeel, aangezien deze interim measures slechts een voorlopig oordeel bevatten. Op dit moment is niet duidelijk wat de uitkomst zal zijn van de procedure bij het EHRM.

3.6 Het persoonlijk relaas van eiser biedt ook geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de asielprocedure in Polen niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. De enkele stelling dat dat zo is, zonder deze stelling te onderbouwen met stukken die eiser persoonlijk betreffen is daarvoor onvoldoende. De rechtbank merkt daarbij op dat eiser maar twee dagen in Polen heeft verbleven en dus geen persoonlijke ervaring heeft met de asielprocedure en het functioneren van de rechterlijke macht.

3.7 Verweerder heeft zich daarom met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt mogen stellen dat verweerder ervan mag uitgaan dat Polen de internationale verplichtingen nakomt. Deze beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:11096](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2020/11096)

JnB2020, 854

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 04-11-2020, NL20.14788

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Verweerder mag ten aanzien van Malta van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaan.

4. Eiser betoogt dat ten aanzien van Malta niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag worden uitgegaan. Er is in dat land sprake van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen zodat bij overdracht aan Malta een reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM. Eiser heeft een beroep gedaan op passages in het AIDA-rapport "Country Report: Malta 2019 Update" van de European Council on Refugees and Exiles van april 2020 (AIDA-rapport). [...]

Ten aanzien van de detentie van Dublinclaimanten

4.2. Uit het AIDA-rapport blijkt dat in 2019 een sterke stijging ontstond van de overzeese aankomst van asielzoekers. Dit (mede) naar aanleiding van het beëindigen van een informele overeenkomst tussen Malta en Italië waarbij Italië had ingestemd met het in Italië ontschepen van migranten die in Maltese wateren waren opgepikt. Deze toevloed heeft tot problemen geleid bij de opvang van migranten in Malta, die daarop niet was toegerust. Daarop is door de Maltese autoriteiten besloten om alle migranten die onrechtmatig Malta zijn binnengekomen te detineren. Eiser heeft hierop ook gewezen. Anders dan eiser stelt kan uit het rapport echter niet worden afgeleid dat dit ook geldt voor Dublinclaimanten. Weliswaar maakt het rapport gewag van het feit dat (ook) het grootste deel van de Dublinclaimanten in detentie komt, tegelijkertijd volgt hieruit dat het detineren van Dublinclaimanten geen automatisme is. Bovendien hoeft een detentie, zoals verweerder ter zitting ook heeft betoogd, niet in strijd te zijn met de Opvangrichtlijn. Detentie is in beginsel toegestaan in een situatie dat een vreemdeling zich eerder aan het toezicht van de lidstaat heeft onttrokken, zoals ook in eisers geval aan de orde is. Indien een vreemdeling op onjuiste gronden wordt gedetineerd, kan hij zich hierover beklagen. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat uit het AIDA-rapport volgt dat dit ook met succes is gebeurd. Eisers betoog slaagt in zoverre niet.

Detentie- en opvangomstandigheden

4.3. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat de detentie- en opvangomstandigheden voor vreemdelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM zijn. Uit het AIDA-rapport volgt weliswaar dat de opvang- en detentieomstandigheden sinds 2015 erg moeilijk zijn en in 2018 en 2019 snel zijn verslechterd door overbevolking, slechte hygiënische omstandigheden en verouderde infrastructuur, maar alleen daaruit volgt niet dat in Malta de in het Jawo-arrest bepaalde ondergrens is bereikt. Uit het AIDA-rapport [https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBDHA:2020:11133 - e85e51d5-95f6-4588-89c4-d1c698c577b1](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBDHA:2020:11133-e85e51d5-95f6-4588-89c4-d1c698c577b1) blijkt immers ook dat asielzoekers in open opvangcentra zijn voorzien van accommodatie, dagelijkse maaltijden en reisgeld en gratis toegang tot overheidsgezondheidszorg en dat kinderen onder 16 jaar gratis toegang hebben tot onderwijs. Gedetineerde asielzoekers zijn voorzien van accommodatie, eten en kleding en hebben gratis toegang tot medische voorzieningen van overheidswege. Verder wordt ondersteuning geboden vanuit de European Asylum Support Organisation, welke ondersteuning in het jaar 2020 is uitgebreid. Eisers betoog dat verweerder vanwege de detentie- en opvangomstandigheden voor Malta ten onrechte van het interstatelijk vertrouwensbeginsel is uitgegaan, slaagt dus niet.

Effectieve rechtsmiddelen/beklagmogelijkheden

4.4. Uit het AIDA-rapport blijkt dat kort na aanvang van de detentie de geldigheid van de detentie ambtshalve wordt onderzocht door de Immigration Appeals Board (AIB). Als de IAB oordeelt dat de detentie onwettig is dan wordt de gedetineerde onmiddellijk vrijgelaten. Bij het onderzoek door de IAB is toegang tot gratis rechtsbijstand. Uit het rapport blijkt verder dat rechtsbijstandverleners, medewerkers van UNHCR en medewerkers van diverse NGO's te allen tijde toegang hebben tot de gedetineerde. Ondanks alle kanttekeningen die in het AIDA-rapport worden gemaakt, volgt hieruit niet dat aan gedetineerden contact met hulpverleners wordt onthouden. Ook verweerder heeft hierop gewezen. Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat asielzoekers toegang tot gratis rechtsbijstand hebben als zij in beroep gaan in hun asielprocedure. Met het AIDA-rapport heeft eiser dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij in Malta niet over een effectief rechtsmiddel kan beschikken dan wel mogelijkheden om zijn beklag te doen ontbreken.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:11133](https://ecli.nl/RBDHA:2020:11133)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 855

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 26-10-2020 (publ. 30-10-2020), NL20.18423

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 50 lid 2 lid 3, 50a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Ook in dit dossier geen rechtsgeldige digitale handtekening maatregel van bewaring en constatering dat dossierstuk maatregel gemachtigde en rechtbank niet identiek is. Verweerder krijgt geen termijn om na de geagendeerde behandeling ter zitting uit te zoeken hoe dit komt. De rechtbank zal dit voortaan ambtshalve verifiëren en toetsen. Gebrek in ophouding betekent dat eiser in zijn belangen is geschaad.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:10924](https://ecli.nl/RBDHA:2020:10924)

[Naar inhoudsopgave](#)